

BORSSZEM JANKÓ

SZEGET SZEGGEL.

Európa. Szomszédasszony, hát így fogatosítja az én civilizáló tanaimat, hogy az ön gyermekei üldözik az én gyermekeimet?

Afrika. Ó lelkem, ezt is csak öntől tanultam. Az ön baltai és bertini példáján indultam meg én is. Ha ön üti az én sémimet, ütöm én az ön keresztényeit.

A holdból.

Hát önök oda lent, azon az apró sárkölönczön, csak most tudják, hogy a mi gömbünknek is van atmoszférája?

Hogy bámulnának még önök, ha apró szokásainkról is volna tudomásuk!

Egyben mégis hátrább állunk önöknél.

Egy itteni holdbirtokos p. már sokat számít, ha egy földje

van; míg önöknél még nem is nagy dolog, ha egy-egy földbirtokosnak száz holdja van.

A mi földkóros poétáink természetesen szintén rebegnek „dalokat Tellushoz.”

Börzeviznyk nekünk is van s ő azt üzeni önöknek, hogy ha itt karikázik is egy demimonde-hölgyecske, az csak a hold második negyedében mint Halbmond ragyog le önökre.

Lunáthy.

Az izgatókhöz.

HAZA és a szeretet nevére
Hallgassatok, megálljatok!

A kezetek még nem mocskolja vér be,
De még egy lépés, — s a vér folyani fog.
S minden csöpp a mely ártatlanul ömle,
Mind — egy-egy szégyenfolt leszen,
Gunyjára a világnak, mindörökre
E lovagias nemzetem.

Megálljatok! A czári szolga-néphez
Méltó e gyászos szenvedély;
Kit iga nyom: barommá lesz; nem érez
Irgalmat az; annak más kinja: kéj.
De undorodva néz a czári rabra
A nagy világ . . . az kellene,
Hogy a derék, józan, szabad magyarra
Szintén csak így tekintene?!

Megálljatok! Ó mert kétségbejő
Ha szavatokra hajt a nép.
Tátongó mélybe vezet ez a lejtő,
Vesztébe megy, ha egyszer erre lép.
Rémes regékben szenvedélyre gyúlva,
Ma jelszava: »zsidó-halál!«
Már holnap — fékevesztve tör az úrra
S az ország lángban áll.

De nem! — E nép nemes, okos. Szívében
Nem győz a roszt, vak indulat,
S a kísértések borús idejében
A keze, lelke tiszta, szűz marad.
De átkozott az, ki ily nép szívébe
A mételynek magvát veti . . .
Kérünk az örök Igazság nevébe' —
Börtönt, vagy tébolydát neki!

Dr. Johann Kaiserschmarn

Suttyomberky Dárius magyar honatyához.

Tisztelt kollega!
Herbstzeitlose.
Ez a szó cseng, zsong,
bong, zúg, bűg, sűg egy hét
óta a fülemben.
Herbstzeitlose!
Ez a szó egy merénylet!
Viciz-merénylet s tehát annál

veszedelmesebb. Akit golyóval lövök meg, az nincs meg-
löve, sőt annál hatalmasabb, egészségesebb lesz, minél
jobban van meglöve; de akire egy viczet sütnek el, az
meghal. Persze, hogy a jó viczebe hal bele. S ez a Bis-
marck még az ő élceiben is vér és vas. Ez a porosz hála!
(Önöknel német hála a neve.)

Elárulhatom, t. kollega, mert titoktartása ismeret-
tes, hogy a verfassungspartei nem hagyja ezt a viczet
magán száradni, hanem felelni fog Bismarcknak, vissza
fog felelni egy hasonlóval. Viczem pro vicze!

Csak hogy a vicz még nincs meg, minélfogva laká-
somon harmadnapja szűkebb körű pártértekezletet tar-
tottunk, mely egy bizottságot küldött ki egy jól elsülő
vicznek föltalálására és elstítésére.

A bizottság egy háromtagu, csupa szemenszedett
elmés emberekből álló albizottságot delegált azzal az
utasítással, hogy 48 óra alatt három kitünő viczet
teremtse elő, melyek közül a bizottság a legjobbat
fogja javaslatba hozni.

Herbst maga az albizottság elnöke, én az előadó
vagyok.

Herbst dühös és folytonosan Berlin felé ököllet
fenyegetőzve vajudik s amit szülni fog, az uchatiusi
lövege lesz a szétmorzsoló élce-bronz ágyúnak.

Ijesztő, megfélemlítő és hátborzasztó egy puffa-
nat lesz.

A munkálkodás szorgosan folyik, izzadunk és már
tizenöt viczet csináltunk, de egyik sem vált be elég bis-
marckosnak.

Ha egy nagy roppanás fog végig dörögni Euró-
pán, tudja meg, hogy az a mi élczünk volt. Majd muta-
tunk mi a kanczlernek egy vicze kanczler, aki elől
Varzinból Kalauba búhatik. Csinálunk neki Tisza-Esz-
lárt a Panke partján. Ilyen legények vagyunk mi!

DR. JOHANN KAISERSCHMARN.

MŰFORDÍTÁSOK.

Times hunc casum inferre. = A »Times«-be ezen sajtot
tekered.

Mori in bello, aut istos occidi! = Mőricz a harcban Istőcizit
megöli!

(Epodos X.) *Ferens verberes latus.* = Ferencz verebeket
látott.

Telephum quem tu petis, posthac puella occupavit. = A tele-
phont, melyért te folyamodtál, a postás lány foglalta le.

(Hor. Epod. XII.) *Idomitam rabiem sedare properat.* = Az
idomtalan rabbit leülni készitette.

Frigida toto paulatin evolvet se corpore! = A nagy hűség-
től a tót lassankint kibujt a bőréből.

Totoque expulluit ore. = A tótnak is kipállott a szája.

„BUDAPESTI FÜGGETLEN“

Szerkesztő:
Vérhasovay L.

Lap-igazgató:
Potykássy J.

Vezércikk.

Az ország izgatott.
Miért?
Ki izgatja?
Megtöltjük, hogy izgas-
sanak.

A nép maradjon nyugodt
és józan. Ne ragadtassa el
maga szenvedélyétől. A
kasza veszedelmes eszköz.
Legyünk kaszakerülők.

Nyugalom!
Becsüljük meg zsidó
honfitársainkat.

Az országnak nincs szük-
sége bonyodalmakra.

Nyugalom!
És ismét nyugalom!
Tessék vesztog maradni
és nem hallgatni a lelkiös-
meretlen izgatókra!

Távirat.

Nyiregyháza, jun. 20.
Oriási izgalom!... Eszter
vére égbe kiált... Csoport-
tosulások minden utczasar-
kon!... Sötét tűz a sze-
mekben... Sötétebb a szí-
vekben... A kaszákat
köszörik. A népet már
nem lehet visszatartani.

Tisza-Eszlár, jun. 21.
Proklamációk keringenek
kézről-kézre... fenyegető
levelek érkeznek... zsidók
rettegnek... Hamut hinte-
nének fejökre, de nincs ele-
gendő. Nagyobb szállítmány
hamu rendeltetik.

Tisza-Eszlár, jun. 22.
Izgalom... kitérés...
boszú... vér... le!...
fel!... zsidó....

A hány uságeresztő görhencz van, mind a fene-
kire hányatnám a beszédjét! Mit bolondítja a népet?
Mit teszi meg Hoszter Fülöpnek a Kóbit? De mán ugy
rákaptunk az uságra, mint kis macska jaz ökör farkára.

Mellátszik az ország sorján, hogy rég nem kapa-
rászok benne. Mőte nem bizgatom, fülire feküdt az
egész vármőgye, mint a hizó malacz. Peig, ha résön nem
állók, beszakad a muszka jizrael a grániczon. De hogy az
eesőt nyakon níztem a blikkős szömőmmel, vissza fordí-
totta ja parupnyi hegyit, oszt vágatott haza a mostoha
szülő földjire, hogy csattogásnak is bejillett a kantussá-
nak a lebegése. Csak háromnak roppinhattam meg a
srófos fűrtjít, akit emlékül szivessen a kezem közt hattak.
Jó lösz sudárnak a béres ostor végibe. Akkorát is fog az
csördíteni, hogy meghallatszík maj azon a hajma koszt,
akin neveeködött.

A bukovinai csángó atyafiságot lesem mán, ömlene
be — letalább ócsóbb lesz az napszám! Addétig is
nála nizek az eeső hazaji telepnek ott a pesti yaras erde-
jibe. Ha ja színházba elefántot mutogat az Éva, rőnd-
jijn van, hogy az állatkerbe meg embőrt mutogasson az
Adám, mán hogy az az én kimustrált vályogvető cigá-
nyom, akit mint tapasztalt potkányirtó szert ajállottam
be ja Serák Kari komámnak.

Hun van hát az a szamojéd familia, akiről aszongya
Hunfalkay János, hogy egy tőből fakadtunk velle? Ahun
a! Ott gubbaszt a sátor előtt! A jeges medve bundájuk
barna medve bundává czibilizálódott az ejurópai mocsok-
ban. Ugy visszazílja jaz a nap melegit, hogy fáznak
benne. Hüvest tart a kifordétott bekecs — mán ez magyar
tempó.

— Hé te kis rokony, mondok annak a fiók szamoj-
kának, te vagy az apád fia?

— Cselele hauk mauk snepropepp!

— Az a, szógám, hogy az eszaki fény világétson
a rézsuntosan hasított szemecskéjüdnék! Hozzám szalad
nagy rőhintve, s rámutat a Szellőmre. Hát a beste agár-
fija azt tudta az apróságurul, hogy pincsi kutya és meg-

MOKANY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Semitaságok. — Szamojédek. —

Nem pűf — de pök neki!
Nem röp — de köpiratot
szőrnék oda az nípnek, ha' ttunná
meg, hun keresse az igasságot.

Hogy tudja megtisztóni vele
jaztat a semita gyávaság bicská-
jával környülmételt szívü jebi
fajit, hogy afféle vérszeréuti em-
bersakterolásba mondja bünös-
nek! Nem a! Nem megy az tul
a libán. Ha jókröt metsz, mán
akkó elfordítja a fejit.

Majig is bámízkodik rajta,
hogy a Möricz gyerek ki mert
állni a placzra a Viki komám
elejibe, mert azt hallom az uságbul, hogy magja is vót
a püstölyének. Pedig ez a Vármány még csak nem is
ritter, hogy lovagias elégtételt adhatna.

Nem ugy szedi másbul a vért a jordi, hogy bicskáz,
vagy hogy golyóbist szalajt bele jaz magyar ember
mócsingjába. Megcsapolja az a vért kés nekül.

szagúta, ami ja tökmag atyafira nagy tisztólet. No te kis rokony, hun az anyád?

Hátra bökte az eeső kezit a sátor fele, ahun kérdőzött a dáma-tehén. (Mán hogy aza négy lábu.) Mivel nem kapott izlándi mohát, hát a Károly komám az elült kanapéjából Ádámmal kifejtette az ócska tehénszört: azt vettette joda neki takarmányul, akit jóízűven falt, mer kövér neki az hazaji széna. Ott állt a jámbor pára, ebbül a fakó világú a magas iczakába kívánkozó árkikus ünő, bánattyába elhullajtva a bundája szőrit, hogy olyan ragyás lett bele, mint az alvégi mónárom ábrázattja.

Ott ült a kis nyanya. Mikor a czirogató körmöm-

mel lekaptartam a kípírül az iczakai szélesség 39-ik foka alatt odafagyott rozmár-pörkölt maradékot, somolygott. Nízem az apró vig szőmejit.

— Csakugyan mongol fajta! kajáttom el magam. Sött mongolicza, hizelkedek neki. Hát nassádkám mit mivel? Meg van elégedvel az almával? (Mán hogy azt az almot értettem, akit maga alá szőrzött.)

— Pimpi snurzi, lidum ládum, moksza moksza, biribi! mondja ű, ami azt jelentí szamojédul, hogy: meg!

— Eszem aztat a halzsiron fölvirult szentjét nasádnak, de hosszan nyomja ki a kurtát!

— Snü!

Ami aztat jelentí magyarul, hogy: »jaj, drága szarvasbikám, (a szamojéd gothai almanák szerint: méltóságos uram!) fura ország ez a maguké, a hun este felé lemegy a nap, s ha fölkel, az emberek elejibe feszitenek egy selyem tetőt és a hust elrontják a tűzön és az asszonyok a czehtalnak csak a csontját szeretik! Szörnyen mehetnékem van haza!

— Jaj, nyalom a szive bubját nassádkám, de kurtán tolja ki a hosszit! Ha én magácskát megfereszteném, hát magácskából még belsőt nevelhetnék. Bogóhitre a jószágos végzettül akár magam mellé is rőndötném ujig. Az ien hirtelen fekvősig beszerzése nem ártalmatos. No meg: a familiában marad. Fogja ezt, kéncsem!

Oda csúsztatok a markába kókusszappanybul való szép piros almát; mondok, maj hasznát veszi, oszt bemutatkozok nállam kéreg nekü. Az urát egy kiló szegedivel legyüröm, hegyibe meg a Török patikájából hordatok neki három puttonyos csukamájolajat. Iyet még nem ivott az ű főkakirálya sem, I. Rozmár ű felsíge.

Hasznát is vette Piripitja ű nassága a szappany-nak — fogta magát, belé harapott — meg is ette! Tyüh, fikom teremtetted! Adja a nagy Czehtal kedves egéssigire!

— Kösz, kösz.

Nini, már ez e'-kkicsit hűz az magyar szóhol! De különben oan fura neköm ez a tanálkozás. Az imént, hogy közelebb hajultam hozzá, nagyon bántotta az a barna kis gavallér. Ugy elcsipte, hogy öröm volt nízni.

— Hát maguknál nincs? kérdöm.

Intött a dutyis fejivel, hogy van.

— Mibe ötözködik a' mmaguknál? Mer ott szörnyen hideg lehet. Nállunk is üldözik szegényt. De az itteni klimához mán hozzá törődött. Edzett kis legény az: télen nyáron egy ingben ugrál a!

Elröhintette magát. Mien jó megértette. Hej, ha a gyanum....

— Csem, csem! Csele, csem csem!

Ki csemcseg itt? Meffordulok: hát az öreg mutogatja magát előttem, a szamojéd főnök.

— Szervus atyus! Hát kend mit tud?

A bácsi nagy kinsztlér. Koncertet eszik nyers halbul és trillázik a halzsíros butykoson. Ennek is a Török-patika a kocsmája.

Nizöm, nizöm ezt a vedlett pofát... hát, zsidó legyék az apám, cigány asszony az anyám, ha nem az öreg palócizom, a Vaskó Andris, a bakter! Időjóslo hivatalt vállalt a faluba. Legénykorába egy verekedésbe a Csóri cigányom leharapta a hüvelyk újját; hát ű azúta megérzi az időt, mer aszongya: oankor hasgatódzik az a csutak. Télen meg káposztát taposott, mög a tollfosztóknak tamburázott. Azelőtt jobb módba vót.

— Andris! Kend az! Ugy-é hogy kend az?

— Má mi tagadaás benne, tekeéntetes uram, a' vvaóneék biz éen.

Most tudom mán, azt a szamojéd hügyet is mé niztem én a Vaskó Őrzsinek, az Egyébke Misa feleséginek! Tyüh!... azt a palócz miatyánkodat, te!... mingyár szétmorzsolak! Oszt oat kaczagtam, hogy ijedtibbe egy dáma-borjueska keresztül ugrott a kármentő hálón.

— Hun fogták el ketőket?

— Hát egy sugaár uti zsidó, hogy a saátraát elhordtaák állulla, ide szerzett bé benünnköt a tekeéntetes uri barnok közé. Mer azóta, hogy nagyot léptem le a pallaásrul, kitört a lábam. De nem is kaár írte, mer ugyis köszveényes vaót szegeény! Kereset meg nem vaót, káposztát feél lábbal nem taposhattam, hát beaálltunk miveész csalárdnak.

Az a! Csalárdnak, vén hunczut!

Az Egyébke is az egész idő alatt a ponyva mögött bandúkolt, nem mert szemre gyünni. Előparancsoltam. De bár sitít vót mán, ugy hátba köszöntöttem, hogy a borju után röptűt. Ez, ha nem is észak-, de ciszmasarki expedició vót. Őrzi-Piripitját, a szamojéd palócz me-

nyecskét meg jó megmosdattam négyszem közt. Tisztára is szídtam egészen.

De jazér nem mulasztottam el rangomhol illőjen befejezni a napot. Az árktikus vidíkről bele hajnalodtam az uri muriba és szólt a szamojéd atyafiságos csöndes északi fény mellett, hogy blind vót ahhol képpest a Pus-kás meg a Zipernovszky elektromos fagyugyertyája!

FÖRMEDVÉNY.

— Ádázio. —

Dobrzenszky messiási szözata fölvetette a fülledt rendszer fortyogó mocsarának békanyálás méreg-hólyagjait. A system dohos hordajának abroncsait lepattanotta a közvélemény dongarepesztő nem-tője s robogó szárnyakon kikelve nyirkos börtönének odvából, tajtékozó kebellet tekint Geszt felé, s ordítva kérdi a sötét szemüveg urától: Tisza, Tisza, te szélhámos, ¹⁾ mit műveltél?

Százezerszer kedvesb nekünk Dobrzenszky a rutén honáruló bár hazug, de őszinte; ravasz, de egyenes magyar felelete, mint a geszti szélhámos ²⁾ machethi boszorkányüstből felkavargott nedvekből kiverődött nagy-zási viszketegének nedves pruritusa!

Dobrzenszky vallott és talpra állította tévelygő szemünket. Tisztán látunk; nem szítán! Tisza Kálmán szélhámos ³⁾ és áruló.

Ne kérdjétek mért!

Ne kérdjétek hogy!

Ne kérdjétek mikép!

Ne kérdjétek mikor!

Ne kérdjétek hol!

Szélhámos ⁴⁾ és áruló!

Vakitón cikázott föl előttünk a valóság menydörgő villanata.

Követeljük, hogy Tisza Kálmán véstörvényszék elé álltassék, hol ez országos szélhámos ⁵⁾ az ő poshadt czéljainak leplezetlen begomboltsága teljes puczerságában fog a megszőnyedt magyar közönség előtt állani, ha csak nincs benne annyi szemérem, hogy az itéletet megelőzendő az ismeretes japán harikirinek hurka-bugygyantó átültése magyar földre.

Enszidalmaink gyöngyeit a Tisza szem-ablakába! Zúzzuk be dögvészshirdető agyvelejének szájkapuját!

Am ontson rendjelt, bontson csendet, rontson rendet! — ám öntsön maszlagot, döntsön javaslatot s köszöntsön bécsi magaslatot! — mi, a törvény határai közt maradvá, szabadítsuk meg tőle enhonunkat!

— Dido, ksz, ksz!

(Pedig Vérhasovay most ez egyszer Tisza mellett irt. Hanem ez a förmédvény meg a B. J. szélhámostsága.)

¹⁾ Svindler. — ²⁾ Svindler. — ³⁾ Svindler. — ⁴⁾ Svindler. — ⁵⁾ Svindler. Melegen ajánljuk ezt a szót a t. ez. iróközönségnek elfogadásra.

A CZÁR ÉS A FARKASOK.

Hogy menekedjék tőlük, először oda dobja nekik a zsidót.

Mikor ezt megették, odaveti nekik Ignatieffet. A czár megint futhat egy darabon s élhet egy darabig.

A farkos állatok nem bírnak jönni. O la löki majd nekik a németet.

Ezt is fölfulják. A farkasok most várohanak a czárra.

Ovásch izraelitö honphi társchaimhoz.

MIKOR nem lett kotya baja Wahrmannak:
Vége hosza alig volt a lármának.
Hittem asztánd — mint biztatott Solomon —
Lesz köztetek most már tschend és nyógolom.

Folj Eszláron a vizsgálat mit gewalt,
Lesznek töle mind a zsidók grau und alt.
De nem értek, mért kiobálsz, orthodox:
Ha nincs bönyöd, becsokatni ugy se fox.

SPITZIG I CZIG

ischmeretesch hozophi és tscholádapa.

Apró hírek.

× **Meg van fejtve.** A W....nn-I...czy párbajban a segédek maguk mellé kérték gf. Apponyi és b. Wodianer urakat, hogy mérjék ki a 25 lépést. Így jött, hogy W—n Martonvásárból lőtt át Ercsibe, a hol I—czy szegezte az ő antisemita keblét az ellenfél golyóbisa elé.

+ **Ha a Sölymosi Eszter fölfedezője nyer 5000 frtos jutalmat:** mennyit érdemel a gyilkos sakter föltalálója?

△ **Rendesen egy bolond százat csinál.** De nálunk, mint a P. D. példája mutatja, a dolog megfordítva áll: a száz bolondító eddig még csak egyet bolondított meg.

‡ **Fényes esküvő.** Megházasodott König tanár. Jelen volt Császár tanár, Fürst gabnakereskedő, Herzog M. L. terménykereskedő, Herzog egyetemi tanár, Graf bankár, Baron sebész és Nemes András. Poór tanár jegyét küldte.

□ **Nincs többé Prophéta!** Az egykori »Prophéta« nál, szemben a Haas-palotával, most már: »Minden nap friss tej kapható.« Hol egykoron nem egy orr lett rézvörössé, ma már ott kréta fehérré lesz. Csak egy nem változott: a tejet ugyanazzal a vízzel keresztelik, mint egykoron a bort.

+ **Irodalom.** Csak most kezdik méltányolni régi jelesünket, Tatár Pétert. A »Függetlenség« és »Budapesti Hírlap« egyszerre közli a jövő hó elsejétől fogva »A disznóvá vált zsidó, vagy a gonoszság büntetése« című jeles népies elbeszélését.

= **Igazságszolgáltatás.** Dobrzanszky még maga sines elítélve és az ellenzéki sajtó a pusztá vád alapján elítéli Moczáryt. Az eszlári sakterre még nem mondták ki a bűnöst és elítélik az összes zsidóságot. Valóságos osztó, vagy mit is mondok: sokszorozó igazság!

Tönödések.

(Seiffensteiner Solomentul.)

— Én aztat hiszek, hogy ha a herr vün Wahrmann meglítte volna a herr vün Istóczet, vadj a herr vün Istóczy a herr vün Wahrmant: nem találtak volna egymásba nemeseb részeket.

— Mindig job, ha egy jermek a duélom által apát nyeri, mint ha duélom által apát veszíti.

— Dürögnek a simontornyai kath. fütisztelendő oraságok, hojd megtiltsanak a vasárnapi monkát. Miért? Mert félük, hojd külümben mojd nokik tiltják meg a hétküznapi heverést.

— Nem todom, melik jabb: mikor azt maudják, hojd vannak a zsidók közt becsületes emberek is, vadj mikor aztat maudják, hojd vannak köztük goze emberek is?

— A baron de Hoffmann oraság a bécsi törvénysek elütt áll. Az ü vallomásai — udj látszik nekem — soppa »Hoffmann meséi.«

Börzeviczy W. M. élczei.

— Egy nevet megmagyarosítani óhajtó ismerősöm kérdezett, tudnék-e neki oly nevet ajánlani, mely a mostani dualismusnak megfelelőne, mivel ő Deáknak és rendszerének nagy tisztelője. »Akkor csak egy nevet ajánlhatnék« — feleltem — »nevezze magát Frakknoi Attilának« (Gottes Wunder!)

— Mi lenne Arábi bejből, ha elfognák és becsuknák? Kétségekivül A—rab—Ráby! (Nöbl!)

HOL AZ ESZTI?

Találós kép.

(Rajzolta és beküldte a szikszai sakter Sími gyereke.)

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Abszentiüs.

— Vész-sürgönyt kaptam tegnap Dákóéktul a fenyéri pusztáról:

Szörnyen **izgatott hangulat.** Makó-asztal körül fogva böszült jogásznéppel. Vasvillával sem lehet spregolni a bankot. Ziczzer Muki bankár már szökőfélben. Jöjj, mert **pandurokat** küldünk érted. Ziczzer ugy dühöl örömében, akár **Solymossy.** Nem tudom, nem **halá-szott-e ki** már eddig a zsebünköl vagy **5000 forintot.** Rögönni segély szük-séges! *Dákó.*

— Hanem az az 5000 flör! Az kavarog a koponyám üregében, a mióta dijnak kitzették a megörkönyödött héberek. Azóta csakugyan „*Tiszta partján halászegény vagyok én.*”

— A Svarcz Samu sémi flozoptertől megvettem egy szegénységi bizonyítványt, megbliczeltem a vasutat s szerencsésen haza vergődtem.

— Ezt a párbeszédet Bandinak megküldtem. Nem történt meg, de jó. Azt mondja: »Hé Iczig, azaz hogy Herr von Krempelesz! Önök ezt a hazát nem veszik el tőlünk, mert azt a mi őseink a vérök árán szerezték!« »Phö!« mondja az Iczig »mi meg a fiaik vérén szereztük meg!«

Lembergi rémrimelés.

Csunya egy pör az a *ruthén.*
Mit Dobrzánszky tesz, az *rát tény.*
És ferdén áll *habár dolga:*
Tagad mindent *Hrabár Olga.*
No meg aztán a *Miroszláv,*
Én jó istenem, *mi rossz szláv!*
Nincs elfogva *Hrabár Manó*
Elvitte őt rég a *manó.*
De hogy Mocsári *Gézuska*
Magyar kém volt-e, vagy *muszka?*
Tudja azt a jó *Jézuska!*

Dobrzansky, Adolf.

— Saját perbeli vallomása nyomán. —

DOBZANSKY a legártatlanabb ember.

Osupa merő ártatlanság. Gyermekedd mosoly ül arcán és legkedvesebb foglalkozása mezőkön ödöngeni a fürjecske dalát lesve, vagy a kert rózsái közt andalogva loyaltásának felöltőjét tisztogatni, nehogy azon egy pecsét, egy folt is látszassék. És Tisza Kálmán gyűlöletével feketíti be őt.

Gyűlöli pedig azért, mert ő (t. i. Tisza Kálmán) el akarta Felső-Magyarországot Ignatieffnek adni, de ő (t. i. Dobrzansky) nem egyezett bele és Ignatieff — aki őt (t. i. Dobrzanskyt) nagyon becsüli — a kedvéért nem vette meg Felső-Magyarországot.

Üzletkérdés! Tisza elesett a rebachtól.

Dobrzansky a legloyalisabb ember a monarchiában és fiát Miroszlávot csak azért adta Ignatieff mellé titkárnak, hogy ott a monarchia ellen netán intézett muszka ármányokat kilesse és neki elárulja. De Miroszláv nem árulhatott el semmit, mivel Ignatieff rossz szándékkal nem is viseltetik monarchiánk iránt.

Pénzt küldtek ugyan neki Oroszországból, de csak közgazdasági célokból. Az orosz kormány ugyanis az éjszakai sark közelében a szamojédek közt meg akarja honosítani a selyembogár tenyésztést, mert az ottani éghajlatot igen alkalmasnak tartja rá. Dobrzansky és társai voltak megbizva a selyemtenyésztés tanulmányozásával.

A leveleik mind arról szólnak.

Meg azok az állítólagos vár-tervrajzok is, melyek tulajdonkép egy selyemgyár alaprajzát képezik.

Igen, igen! Dobrzansky a legloyalisabb, legártatlanabb alattvaló.

Kinek egyedüli kedvtelése rózsák közt andalogni és hallgatni a mezőn a fürjecske danáját.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

K. A. A levél szép és kedves; de mit ér az, ha magában jött. — **P. D.** Valjon mi történhetett, hogy a bejelentett szives látogatás abban maradt? — **F. A.** Ha figyelmesen olvassa lapunkat, verseit be nem küldi. A »B. J.« nem műveli ezt a genust. — **K. K.** Épen kapóra jött az emlékeztetés. — **P. I.** Megkísértsük, ha már csak az ön kedvéért is. Magát a lapot rég nem láttuk. — **B. A.** Nagy haragosunkká tennők önt, ha verseménnyét kiadnók. — **H—xy.** Még e héten nézünk eléje a személyes találkozásnak. — **K. G.** Szent Csengery, mely stélus! Főlfűzetik. — **Csalán.** Nem marad el. — **Hans Sax** ist ein klu—german und Poet dazu. — **B. V.** Ami régiebb vállalata körül pénzben veszett oda, az, ha magában sok is, a legesekélyebb vesztesége volt. Örülünk akkori soraink sikerén, melyet levelében be is vall. »Élclapjával« csereviszonyba lépni: sem okunk, sem kedvünk. — **K. S.** Lám, ön nem szorult a medicinismusra. Telik amolyan is. Egy része a „*Czui tumm!*“ naptárba kerül. Méltányos kivánságát, hatalmi körünkön kívül eső ok miatt, egyelőre tekintetbe nem vehetjük. — **N. I.** Az ügyes rajzok vételekor e rovatban

biztató üzenetünket küldöttük. Az újabb is nagy tetszésben részesült nálunk s hisszük, fog részesülni másoknál is. — **S. F.** Mikor a bölcsesség a vidámsággal jár együtt, akkor örvend minden nemes elme. — **Püspökladányi.** Mert így értelmezzük, szabad alliterációval, a »turós lepényt.« A sütet nem sült el. Ennyit legalább nem lehet megtagadni az I—czy és W—nn pisztolyaitól. — **D. F.** A hum. naptárunk részére megrajzoltatjuk. Hátha még akadna ott néhány érdekes czikk? — **Pécsre.** Jóakarataról ép úgy meg vagyunk győződve, mint anonimításba rejtőző nagylelkűségéről. Nemes sorait őrizzük s megjön az ideje, hogy általuk nem sokára kideríthetjük azoknak fenkölt gondolkozásu iróját. Addig éltesse önt a magyarok istene! — **N. I.** Együgyűség szövetkezve a rosz-hiszeműséggel. Önben igazán n y u l a t ugrasztanánk ki a bokorból. — **Dongó.** Mit ér a jó szándék, ha nincs meg a tudomány! — **Pty.** Ön feleljen e sorokról:

*Ha helyén az esze a jogász gyerekek
Belőle bizonynyal ügyvédet nevelnek;
Ha ritka nála a jó mentő gondolat,
Közjegyző lesz, olyan, mint a parancsolat;
Hogy ha észjárása nagyon lassan ballag,
Még mindig elég jó lesz járáshírónak;
S ha egy csepp ész sincs a capitoliumba!
Akkor bedugják a miniszteriumba!*

Magyarok és tiszá-eszláriak!

Vért!

Csak két csöppet!

De minden csöppje 1 frtot érjen.

BORSSZEM JANKELESZ

nemzeti sakter.

Az 1882. év július 1-vel új előfizetést nyitunk a „*Borsszem Jankó*“-ra.

A „BORSSZEM JANKÓ“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 2 frt.

Félévre . . . . . 4 frt.

Az előfizetés mentől előbbi megújítását kérjük, hogy a szétküldésben késedelem ne álljon be.

A „Borsszem Jankó“ kiadó-hivatala
Barátok-tere, »Athenaeum«-épület.

Felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS.**